ÎN VIZITĂ LA DOUĂ CENTRE DE COPII ȘI JUNIORI

LA REȘIȚA

ÎN CIUDA UNOR GREUTĂȚI, REZULTATELE SÎNT MULȚUMITOARE

Sînt trei ani de cînd a luat ființă centrul de copii și juniori de la Reșița. Atunci, de fapt, acesta avea să intre în circuitul centrelor finanțate și coordonate de către federație, pentru că activitatea cu copiii și juniorii exista mai de mult pe aceste meleaguri, și-a făcut, chiar, tradiții în orașul siderurgiștilor.

Ne-a interesat, totuși, activitatea centrului C.S.M. în această ultimă perioadă de 3 ani, de cînd federația alocă niște bani (în acest an — 80.000, de pildă), pentru salariile antrenorilor și echipamentul sportiv necesar procesului de instruire.

De cîteva luni, centrul are ca antrenor coordonator pe tînărul profesor de educație fizică cu specializarea fotbal **Cornel Roșu.** El este, de fapt, și singurul încadrat cu o normă întreagă. Aici mai lucrează bătrînul **Mihai Jijic,** de numele căruia se leagă fotbalul reșițean de acum cîteva decenii, **Octavian Foale,** ambii antrenori cu o jumătate de normă și **Vasile Jack,** instructor, încadrat și el tot cu o jumătate de normă. Am văzut din documentele vizate de club că fiecare are sarcini precise. **C. Roșu răspunde de echipa de juniori I din campionatul republican. A preluat-o de la fostul antrenor coordonator Pantelimon Bratu, promovat la echipa de tineret-rezerve. O. Foale se ocupă de juniori II, M. Jijic de copii I (13—15 ani), iar V. Jack de copii II (9—12 ani).**

Care este efectivul actual al centrului? 22 de juniori I, a căror echipă s-a [illegible] locul III în serie, în campionatul republican, la un punct de U.T.A. și la egalitate cu Vagonul; 30 de juniori II; 50 de copii I; 40 de copii II. **Deci, aproape 150 de viitori fotbaliști.** Acum cîțiva ani erau mai mulți (cinci formații numai de juniori), dar nu era calitate, perspectiva unora era îndoielnică. Se rupea echipament degeaba și se pierdea timp. Iată de ce, în vară s-a luat hotărîrea să se desființeze două echipe de juniori.

Pentru că ni s-a vorbit de perspectivă, i-am rugat pe antrenorii C. Roșu și P. Bratu să ne dea cîteva nume de juniori, de care sînt convinși că se va vorbi în fotbalul reșițean. N-au ezitat nici un moment, spunîndu-ne că **în 2—3 ani vom auzi de Ferenc Portic (15 ani, mijlocaș, un talent autentic, cu o excelentă gîndire tactică), Costel Pușcaș (mijlocaș, 16 ani, 1,80 m înălțime, care a fost și la tabăra națională), Doru Chira, 18 ani, un „vîrf" cu o talie excepțională (1,86 m), Nicolae Negroiu, tot atacant central și Gheorghe Gadina, o extremă stîngă cu o viteză excelentă și, cu adevărat stîngaci, nu improvizație.** Acestia toți joacă azi în **echipa de juniori. Dar centrul are și alte produse. Cinci dintre foștii juniori au fost promovați în echipa de tineret-rezerve. E vorba de Buligoane, component al lotului național de juniori, Roșca (a și jucat în Divizia A), Vizitiu, Doja, Ruse.** Dar produse ale centrului pot fi considerați și **Pușcaș, Filip, Păunescu, Ionescu, Ambruș, Riter, de la Minerul Anina și alții care joacă în Divizia C. Iată de ce, producția centrului de la Reșița poate fi apreciată ca bună.** Desigur însă e loc și de mai bine! **„În orașul siderurgiștilor,** ne spune prof. Roșu, **există excelente posibilități de selecție din școlile generale și, mai ales, din cele profesionale".** Necazul e altul: baza materială. Centrul nu are la dispoziție decît terenul de zgură și acesta suprasolicitat de meciurile juniorilor, ale echipei de tineret-rezerve (cînd vremea e nefavorabilă), și chiar, a formațiilor de seniori în campionatul județean și orășenesc. Se are în vedere amenajarea unui mini-teren tot în incinta stadionului și un altul pe platoul de pe dealul Golul. Deocamdată este vorba doar de intenții. Nu există încadrat nici medicul respectiv, pentru că sînt ore puține. În privința echipamentului, situația nu a fost nici ea mai roză. Un trimis al federației (antrenorul Ilie Savu) a constatat că **80 la sută din echipament trebuie dat la reformă!** Ani de-a rîndul, tenișii au constituit problema cea mai dificil de rezolvat. Ba nu se găseau, ba erau de proastă calitate. Și, un junior sau copil rupe patru perechi pe an. De vreo două săptămîni, în inventarul centrului (am vrut să spunem în magazia sa, dar aceasta este și a echipei de Divizia A și tineret), au intrat materiale în valoare de 35.000 de lei, de fapt, așa cum cere federația, care dă acești bani. Ca să fie sigur de echipament (pentru că au existat unele antecedente) profesorul Roșu l-a băgat sub cheie, dar gestul l-a supărat foc pe președintele clubului sportiv, **Ștefan Pătru,** ale cărui relații cu coordonatorul centrului nu sînt prea mulțumitoare. O discuție între cei doi, purtată chiar în fața noastră, ne-a lăsat un gust amar, ceea ce ne face să credem că e necesar ca această colaborare, și în general **munca centrului și modul cum acesta este îndrumat de club, să facă obiectul discuției consiliului clubului.** Ar fi păcat ca din cauza unor ambiții personale, activitatea acestui centru, destul de bună pînă acum, să fie ținută în loc.

Constantin ALEXE

LA BOTOȘANI

ACTIVITATEA A ÎNCEPUT SUB BUNE AUSPICII

Cine vrea să cunoască multiplele fațete ale vieții sportive a Botoșanilor, nu poate să ocolească, desigur, activitatea centrului de copii și juniori la fotbal „Avîntul", care cu fiecare zi devine tot mai mult, pentru cei mai mici locuitori ai orașului, un loc de învățare și o „rampă de lansare".

„Înființarea, în anii trecuți, a acestui centru — ne-a spus prof. Gheorghe Paraschiv, președintele C.J.E.F.S. — **a însemnat, pentru noi, posibilitatea nu numai de a ne încerca puterile într-o nouă activitate, dar și satisfacția că există opinia că aici, la Botoșani, se află oameni pasionați, care pot realiza lucruri bune. Noi am fost în permanență preocupați — primind un larg sprijin și din partea organelor locale de partid și de stat — de a asigura toate condițiile desfășurării unei, munci fructuoase. Desigur, a trebuit, la început, să depășim și cîteva obstacole care, o dată lăsate în urmă, au permis intrarea într-un ritm normal și propice pentru îndeplinirea scopului propus: depistarea și creșterea unor fotbaliști talentați".**

Cînd s-a anunțat deschiderea centrului s-au prezentat la prima selecție 360 de copii. Au urmat, firește, mai multe antrenamente de trial, în urma cărora au fost reținuți 120.

Am fost prezenți, mai multe zile, în mijlocul tinerilor fotbaliști din Botoșani și ne-am convins că există elemente dotate, animate de o mai mult sau mai puțin mărturisită dorință ca mîine să devină un Dinu, Dembrovschi, Dumitrache ori un Dobrin.

După una din ședințele de pregătire, interlocutor ne-a fost antrenorul coordonator **Dumitru Pantazi:**

— Împreună cu profesorii Gheorghe Mihov și Valerian Popovici îndrumăm „pașii" a cinci grupe de copii și juniori, alcătuite în urma unor selecții repetate. Fiecare grupă are în program șapte ore de antrenament pe săptămînă, program stabilit în funcție de orarul școlar al copiilor. Astfel, și dimineața și după-amiaza puteți vedea la stadion o permanentă activitate. Pentru desfășurarea în bune condițiuni a antrenamentelor am confecționat și o serie de aparate ajutătoare — jaloane, porți reduse, planșe ș.a. — absolut necesare pentru formarea unor deprinderi corecte.

— Ne puteți evidenția pe cîțiva dintre cei mai buni fotbaliști ai centrului?

— Analizînd comportarea de pînă acum a fiecăruia, i-aș menționa pe Constantin Văculișteanu (15 ani), Gheorghe Prisăciuc (14 ani), Marcel Timofte (16 ani), Cornel Boaru (14 ani), Ioan Cristoforovici (12 ani) și Mihai Vătui (13 ani), care au calități deosebite, dar care trebuie să depună eforturi continue pentru a-și valorifica talentul.

— Într-o discuție anterioară ne-ați vorbit despre aportul unor școli la depistarea multor tineri fotbaliști. Care sînt acestea?

— Într-adevăr, unele școli au avut o contribuție substanțială la sprijinirea activității noastre. Amintesc dintre acestea școlile generale nr. 2 (prof. B. Rotărescu) și nr. 11 (prof. Mircea Chiscă), precum și Liceul economic (prof. Gh. Bălțuță).

Despre centrul „Avîntul" se mai pot scrie încă multe. Ne oprim, însă, aici nu fără a aminti despre **susținuta muncă de educație** pe care o desfășoară antrenorii (numeroși elevi, cu o situație, în trecut, nu prea strălucită la învățătură, și-au îmbunătățit notele o dată cu prezența lor în rîndurile fotbaliștilor acestui centru) și despre **proiecte:** în vacanța de iarnă a elevilor organizarea unei cupe de mini-fotbal, cu participarea a 20 de echipe, împărțite pe categorii de vîrstă, și promovarea în ediția 1973—1974 a campionatului național al juniorilor și școlarilor a unei formații cît mai bine pregătită.

Emanuel FANTANEANU

CURSUL DE PERFECȚIONARE A ANTRENORILOR — AMÎNAT PENTRU LUNA IANUARIE

Am anunțat în numărul trecut că federația noastră organizează la București **un curs central de perfecționare pentru toți antrenorii încadrați în grupele A și B** (mai puțin cei ai centrelor de copii și juniori). Din motive tehnice și, în plus, pentru a pune mai bine la punct desfășurarea cursului în toate amănuntele lui, el a fost amînat pentru începutul lunii ianuarie, mai precis la 3 ianuarie, dată la care atrenorii vor fi prezenți în mod obligatoriu la București.

Amînarea survenită constituie un bun prilej pentru antrenori să se pregătească mai bine, mai ales că — așa cum am subliniat la timpul cuvenit — în cadrul cursului, chiar în prima zi, va avea loc o analiză a turului campionatului diviziar A. Va fi un moment important de dezbatere a evoluției echipelor proprii și a principalelor probleme ridicate atît de comportarea divizionarelor, cît și de campionatul însuși, sub toate aspectele (tehnic, fizic, disciplinar, arbitraje etc.), în lumina activității viitoare a lotului reprezentativ, în fața căruia stă un obiectiv de prim ordin cum este calificarea pentru turneul final al campionatului mondial.

De asemenea, cursul va constitui și un prilej pentru discutarea unor chestiuni profesionale, antrenorii putînd aduce propuneri și sugestii cu privire la îmbunătățirea regulamentului de funcționare a antrenorilor, regulament care urmează să fie discutat și aprobat de Biroul Federal.

Iată numai două puncte din programul cursului care impun o atentă pregătire a antrenorilor și o participare activă și documentată la o acțiune inițiată în folosul lor.

VITRINA CU CĂRȚI

AUTOBIOGRAFII DE SPORTIVI

„20 de ani în urmărirea balonului rotund".
de ANGHEL CREȚEANU

O nouă carte apărută în editura „Stadion" reînvie nu numai palmaresul unui sportiv exemplar, care a fost portarul Juventusului, al Unirii Tricolor și al națională, dar și o întreagă epocă a fotbalului românesc dintre cele două războaie mondiale. Scrisă cu nerv literar, în fraze sincopate, cartea gălățeanului Anghel Crețeanu, care și-a început ucenicia balonului rotund cu acel as al aviației noastre, Romeo Popescu, este în primul rînd, un meci palpitant cu sine însuși, o lecție de tenacitate în pregătire, și pe deasupra o pasionantă mărturisire de credință, care cuprinde în retorta memoriei fapte și întîmplări, portrete, moravuri și năravuri sportive din trecut, cu toate iluziile și chiar deziluziile generate de unii prieteni nerecunoscători...

Polisportiv autentic, împletind goana după balon începută la D.V.A. Galați, cu goana după vînat, cu „darea la undiță" în bălțile Dunării, cu brevetul de pilot, sfîrșind cu titlul de jucător și antrenor al oboreniilor, Anghel Crețeanu reușește fără emfază să instruiască pe viitorul cititor sportiv, transmițîndu-i cele cîteva cerințe ale fotbalului de ieri, de azi, de mîine și de totdeauna: pregătire intensă, condiție fizică, încredere, calm, dăruire.

„20 de ani în urmărirea balonului rotund" se citește cu bucuria redescoperirii unor vechi adevăruri, pe care autorul caută să le redea într-o formă plăcută tuturor generațiilor de sportivi chemate să ducă mai departe și mai sus culorile clubului lor sau ale reprezentativelor țării, acum cînd sprijinul partidului și statului este cald, puternic și masiv, cum n-a fost pe vremea cînd Anghel Crețeanu și-a început aspra lui luptă de afirmare în soccerul românesc.

POVEȘTI DIN SACUL FĂRĂ FUND AL FOTBALULUI

„Fotbalul se joacă rizînd"
de P. STEINBACH

Parcă nici nu se putea mai bine ca, alături de cartea de amintiri din lumea balonului rotund semnată de internaționalul Anghel Crețeanu, să figureze cîteva rînduri dedicate altui volum, scris de un... coleg de generație cu fostul portar al Juventusului de altădată **Petre Steinbach,** cunoscutul antrenor, reintră în arena literaturii sportive după mai bine de trei decenii. Dacă prima carte a fostului oborean se referea la tehnica și tactica fotbalului, în care împărtășea mai ales experiența sa cîștigată la clubul londonez Arsenal, cea de-a doua surprinde, și nu numai prin titlul său, **„Fotbalul se joacă rizînd",** apărută în Editura Junimea din Iași.

Cele aproape 200 de pagini se citesc pe nerăsuflate. Și asta pentru bunul motiv că autorul, unul dintre cei mai buni halfi centri dinainte de război, povestește nenumărate întîmplări și snoave din lumea atît de diversă a sportului rege. Astfel, veți fi în preajma lui Baratki, a lui Ionică Bogdan, puteți retrăi meciul în care Zombory, celebrul portar al Ripensiei, și-a dovedit talentul de executant al loviturilor de la 11 m, fi veți cunoaște pe „grădinarul" Schwartz și pe Dobay — „calul", pe Nicolae Covaci, cel tot timpul pus pe șotii, veți afla cum a fost cu „nunta" lui Cernea și atîtea și atîtea alte povești din sacul fără fund al fotbalului.

Cititorii întîlnesc în paginile cărții numele unor valoroși jucători din trecutul mai îndepărtat și mai apropiat, reprezentativi nu numai prin talentul lor, ci și prin remarcabile disponibilități de spirit. Iar scopul volumului, după cum scrie chiar autorul în prefață, este acela **„de a ne ajuta unii pe alții să redescoperim valoarea veseliei în munca de fiecare zi, în activitatea fiecăruia dintre noi, în întrecerile cu adversarii și cu noi înșine, în viață și în sport".**

Și trebuie să recunoaștem că autorul are dreptate. Fotbalul nu este un sport care se joacă numai cu dinții strînși...